

– var som helst på den vägen – får ni djupt ångerfulla känna bitterheten av att ha ringaktat Guds råd, av att ha brutit de heligaste löften som givits inför Gud, av att ha litat på ert eget omdöme eller av att ha berömt er av er egen visdom.

Om det är så, uppmanar jag er att omvända er och återvända till den rätta vägen.

En gång ringde ett barnbarn till sin morfar för att gratulera honom på födelsedagen. Han frågade honom hur gammal han var. Han svarade att han hade fyllt 70 år. Hans barnbarn tänkte efter ett ögonblick och frågade sedan: ”Morfar, började du ända från ett?”

Under barndomen och ungdomen tror människor att de aldrig ska bli gamla. Tanken på döden slår aldrig rot – den påverkar bara mycket, mycket gamla människor – och den stunden är fortfarande oändligt långt bort. Allt eftersom tiden lider, går månader och år förbi tills rynkor börjar uppträda, energin sjunker, behovet av läkarbesök ökar och så vidare.

Dagen kommer när vi återigen ska få möta vår Återlösare och Frälsare Jesus Kristus. Det är min vädjan att vi, vid detta heliga och storslagna tillfälle, ska känna igen honom genom vår kunskap om honom och eftersom vi följt hans lärdomar. Han kommer att visa oss märkena i sina händer och fötter, och vi kommer att förenas i en stor omfamning, gråtande av glädje över att vi har följt hans väg.

Jag vittnar till jordens fyra hörn om att Jesus Kristus lever. Hans uppmaning till oss lyder: ”Hör, o ni jordens nationer, och hör den Guds ord som skapade er” (L&F 43:23). Må vi ha förmåga att begripa, ge akt på, förstå och rätt tolka budskapet från den Gud som skapade oss så att vi inte viker av från hans väg, är min vädjan i Jesu Kristi namn, amen. ■



Äldste W. Craig Zwick
i de sjuttios kvarum

Hur tänker du?

Jag ber er att med aktning för andras upplevelser öva på att ställa den här frågan: ”Hur tänker du?”

För 41 år sedan klättrade jag upp i förarsätet på en 18-hjulig lastbil med min vackra fru Jan och vår lille son Scotty. Vi skulle frakta en tung last med byggmaterial genom flera delstater.

På den tiden fanns det inga regler om säkerhetsbälten eller barnstolar. Min fru höll vår älskade son i famnen. Hennes kommentar ”Vi är verkligen högt upp” borde ha gett mig en föraning om hur orolig hon kände sig.

När vi tog oss ner för den historiska bergsänkan Donner Pass, en brant del av landsvägen, fylldes förarhytten plötsligt och oförklarligt av tjock rök. Det var svårt att se något och vi kunde knappt andas.

I en tung lastbil räcker inte enbart bromsarna för att hastigt minska farten. Genom att motorbromsa och växla ner försökte jag desperat stanna lastbilen.

Just som jag svängt in till vägkanten, men innan vi stannat helt, öppnade min fru dörren till förarhytten och hoppade ut med vår baby i famnen. Jag iakttog hjälplöst då de tumlade runt på marken.

Så snart lastbilen hade stannat skyndade jag mig ut ur den rykande förarhytten. Med adrenalinet pumpande sprang jag genom stenar och ogräs och tog dem i famnen. Jans

armar och armbågar var sönderskrapade och blödde, men tack och lov andades både hon och vår son. Jag bara höll om dem medan dammet lade sig där vid vägkanten.

När min puls lugnat sig och jag återfått andan utbrast jag: ”Hur i hela friden tänkte du? Vet du hur farligt det där var? Ni kunde ju ha dött!”

Hon såg på mig med tårar strömmande nedför de sotiga kinderna och sa något som berörde mig djupt och fortfarande ekar i mitt huvud: ”Jag försökte bara rädda vår son.”

I det ögonblicket förstod jag att hon hade trott att motorn brann och varit rädd att lastbilen skulle explodera och att vi skulle dö. Jag däremot visste att det var ett elektriskt fel – farligt men inte livshotande. Jag såg på min älskade fru som försiktigt smekte vår lille sons huvud, och undrade vilket slags kvinna som kunde göra något så modigt.

Situationen kunde ha blivit lika känslomässigt skadlig som vårt motorstopp. Efter att vi under en lagom lång stund vägrat att tala med varandra, eftersom vi båda ansåg att den andra hade fel, uttryckte vi tack och lov de känslor som var orsaken till våra arga utbrott. Våra gemensamma känslor av kärlek och oro för varandras välbefinnande hindrade den farliga



händelsen från att förstöra vårt dyrbara äktenskap.

Paulus varnade: "Låt inget oanständigt tal komma över era läppar, tala bara det som är gott och blir till välsignelse ... så att det blir till glädje för dem som hör på" (Ef. 4:29). Hans ord klingar rent och sant.

Vad innebär uttrycket "inget oanständigt tal" eller förvanskad kommunikation för dig? Vi får alla regelbundet uppleva laddade, ilska känslor – våra egna och andras. Vi har sett otyglad ilska leda till vredesutbrott på offentliga platser. Vi har upplevt ett slags känslomässig "kortslutning" på idrottsevenemang, i politiska sammanhang och till och med i våra egna hem.

Barn talar ibland till sina älskade föräldrar med tungor vassa som knivar. Makar som har delat några av livets rikaste och ljuvligaste upplevelser, förlorar sitt fokus och sitt tålmod med varandra och höjer rösten. Var och en av oss har, trots att vi är förbundets barn och har en kärleksfull himmelsk Fader, ångrat

våra förhastade, självgodas slutsatser och har uttalat hårda ord innan vi sett situationen från en annans perspektiv. Vi har alla haft möjlighet att se hur destruktiva ord kan göra en känslomässigt farlig situation förödande.

I ett brev nyligen från första presidentskapet står det: "Jesu Kristi evangelium lär oss att älska och behandla alla människor med vänlighet och artighet – även om vi har olika åsikter" (Brev från första presidentskapet, 6 mars 2014). Vilken kraftfull påminnelse om att vi kan och ska delta i en fortlöpande hövlig diskussion, särskilt när vi ser världen ur olika perspektiv.

Författaren till Ordspråksboken råder oss: "Ett mjukt svar stillar vrede, ord som sårar väcker harm" (Ords. 15:1). Ett "mjukt svar" består av en förnuftig reaktion – lugna ord från ett ödmjukt hjärta. Det innebär inte att vi aldrig talar klarspråk eller att vi kompromissar med doktrinära sanningar. Ord som är orubbliga till innehållet kan vara mjuka i anden.

Mormons bok innehåller ett

slående exempel på hur tydligt klarspråk också används i ett sammanhang av äktenskaplig oenighet. Lehis och Sariahs söner hade sänts tillbaka till Jerusalem för att hämta mässingsplåtarna, och de hade inte återvänt. Sariah trodde att hennes söner var i fara och hon var full av ilska och behövde någon att skylla på.

Lyssna på berättelsen genom hennes son Nephis ögon: "Ty [min mor] hade trott att vi hade förgåtts i vildmarken. Och hon hade även klagat på min far och sagt att han var en man som såg syner. Hon sade: Se, du har lett oss ut från vårt arveland och mina söner finns inte mer, och vi förgås i vildmarken" (1 Nephi 5:2).

Låt oss nu begrunda hur Sariah kan ha tänkt. Hon var fylld av oro för sina trätgiriga söner som återvände till den plats där hennes man hade hotats till livet. Hon hade bytt sitt vackra hem och sina vänner mot ett tält i en isolerad ödemark medan hon fortfarande var i fruktsam ålder. När Sariah nådde sin oros gräns verkar det

som om hon modigt, om än irrationellt, hoppade liksom från en rusande lastbil i ett försök att skydda sin familj. Hon uttryckte legitim oro till sin man genom ett argt och anklagande språk – ett språk som hela mänskligheten förvånansvärt nog verkar tala flytande.

Profeten Lehi lyssnade till rädslan som orsakade hennes ilska. Han svarade sedan lugnt och medkännande. För det första erkände han sanningen, så som hon såg den: "Och ... min far talade till henne och sade: Jag vet att jag är en man som ser syner ... [men] om jag hade stannat i Jerusalem [skulle vi ha] förgåtts med mina bröder" (1 Nephi 5:4).

Sedan tog hennes make upp hennes oro för deras söners väl, som den Helige Anden onekligen måste ha vittnat för honom om:

"Men se, jag har fått ett löftets land, åt vilket jag gläds. Ja, och jag vet att Herren skall befria mina söner ur Labans händer ...

Och med sådana ord tröstade min far Lehi min mor ... i hennes oro för oss" (1 Nephi 5:5–6).

Det är idag nödvändigt att män och kvinnor hyser respekt för varandra



över vitt skilda åsikter och beteenden och över djupa dalar av motstridiga planer. Det är omöjligt att förstå allt som styr våra sinnen och hjärtan eller att ens fullt förstå omständigheterna kring de utmaningar och val vi alla ställs inför.

Men vad skulle hända med den förvanskade kommunikation som Paulus talade om, ifall vi i våra ställningstaganden först visade empati för andras upplevelser? Jag erkänner fullt ut de begränsningar som mina fel och brister och min grovhuggenhet innebär, men ber er att med aktning för andras upplevelser öva på att ställa den här frågan: "Hur tänker du?"

Kommer ni ihåg hur Herren överraskade Samuel och Saul genom att

välja en liten herdepojke, David från Betlehem, till kung över Israel? Herren sade till sin profet: "Ty [Herren] går inte efter vad en människa ser. En människa ser det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat" (1 Sam. 16:7).

När vår förarhytt fylldes av rök handlade min fru på det modigaste vis man kan tänka sig för att skydda vår son. Jag agerade också som en beskyddare när jag ifrågasatte hennes val. Märkligt nog spelade det ingen roll vem som hade mest rätt. Det som spelade roll var att vi lyssnade på varandra och såg den andres perspektiv

Vår villighet att se saker från en annans synvinkel förvandlar "oanständigt tal" eller förvanskad kommunikation till ett tal som "blir till glädje åt dem som hör på". Aposteln Paulus förstod detta och i någon mån kan var och en av oss också uppleva det. Det kanske inte förändrar eller löser problemet, men den viktigaste möjligheten är kanske att vi kan förändras genom att skänka andra glädje.

Jag bär ödmjukt vittne om att vi kan "bli till glädje" genom medkännande ord när vi odlar den Helige Andens gåva och låter den fylla våra hjärtan med empati för andras känslor och situation. Då kan vi omvandla potentiellt farliga situationer till heliga platser. Jag vittnar om en kärleksfull Frälsare som "ser till hjärtat" och bryr sig om vad vi tänker. I Jesu Kristi namn, amen. ■

